

Előfizetési árak:

Egy évre . . . . . 4 forint,
Félre . . . . . 2 forint,
Negyedévre . . . . . 1 forint,

Szerkesztőség:

Kuraparti utca 31. szán, hova
a lap szellemi részét illető közle-
mények és az előfizetési pénzek
is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU HETI KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap hátsó oldalán 40 helyre van
beosztva, egy hely ára belyegdíj
nélkül 90 kr. Belyegdíj minden
beiktatástól külön 30 kr.

„Nyiltér”-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Bírszékellen levelek csak ismeret-
kezektől fogadtatnak el.
Kéziratok vissza nem adódnak.

Megjelen minden szombaton.

Felolós szerkesztő és kiadó tulajdonos:
SIMA FERENC.

Egyes szám ára 3 krajczár.

A polgármester szavazata.

Mint mikor méhköpüt ütnek meg, úgy zúgtak föl a szentesiek a körös-tisza-marosi ármentesítő társulati közgyűlésen, midőn Szent város polgármestere a maga 148 szavazatával — Haviár Dánielnek a haszon aránylagos kirovást forciorozó és kilométerenként 1000 frt tartalékalap helyett 150 frtot ajánló indítványával szemben — a központi választmány javaslatára szavazott.

A polgármesternek sokak által visszatevészel fogadott ezen szavazata annyival inkább figyelemre méltó, mert Szegedet, Békést, Öcsödöt, és Gyomát kivéve, az erkölcsi testület képviselői, a hatalmas Hódmezővásárhely sem véve ki, (az egyetlen Garzó Imre kivételével) a csekélyebb tartalékalap mellett szavaztak. A Hódmezővásárhelyen hallatott zugásra minden bizonynyal lesz viszhang itthon is, s így ez a polgármesteri szavazat, nem az, amely felett egyszerűen napirendre lehetne térni; tehát ellemozzuk a dolgokat, az eredmény, amire jutunk, úgy is tanulságos lesz.

Nézzük először is, hogy mit akar Haviár a maga haszonaránylagos kirovási eszméjével? — Azt, hogy amennyiben a körösiek hite szerint ott a védelem könnyebb, olcsóbb, mint a tiszai vonalon, vagyis nálunk, tehát a körösi védvonalhoz tartozó árterületekre, a tiszaiakkal szemben, egy előnyösebb kirovási kulcs alkalmaztassék.

Eltekintve attól, hogy ez az előnyösebb kirovási a Körös mentén ma is meg van, — mert míg a tiszaiak viselik a 1830-iki évi vízszin alá eső területekre tiszta jövedelmi arány szerint kivetett 154 krt., addig a körösiek az 1855. és 1881-iki évi vízszin alapján — csak 55 és 22 krt fizetnek; — vegyük Haviár Dániel törekvését a maga ridég céljában: kérjük, hogy mi van ebben, amiért egy tiszai ember, egy szentesi lakos lelkeshessen? — Hiszen Haviár eszméje, törekvése, még ma is a nagy egység megbontása, megtörése felé irányul? — Hát ez az, amihez Szent város polgármestere szavazatával járuljon? — Mi azt hisszük, hogy ha 100-szor és 1000-szer zugna is fel az elévedt emberek serege, Szent város polgármestere és mellette azok, kik értelmi színvonaluknál fogva hivatva vannak Szent város érdekét a Körös felől jövő egységbontási törekvésekkel szemben, (melyek, hogy a körösieket is veszélylyel fenyegetik, jövőre kimutatjuk) megvédeni, mindig szilárdan meg fogják állani helyüket. — És azoknak, kik ott Hódmezővásárhelyen zugtak, ha nincs egyéb dolguk, mint hogy a városi közgyűlésen az intellektuális törekvésekkel szemben állandóan fentartott harcutkat az ártéri kérdések terére is átvigyük, el kell nemulniok; mert ez nyílt harc Szent ellen. S az, amit itt Szentnek mondunk, szól Mindszent, Szegvár, Teés és Fábianak is. De szólhatna Hódmezővásárhelynek is; mert a tényleges helyzettel szemben, e városnak sem lehet józanul más érdeke, mint a törvény által már különben is érvényesített a közös teherviselés elvén alapuló egységes védelem. — Mert ami a hódmezővásárhelyiek teherviselési sérelmét és az erre basirozott haszonarány terheltesíti törekvést illeti, ez más mérték alá esik, mint Haviár küzdelme.

Nincs legalább senki, ki be ne látná mely szerint méltánytalan, hogy azon területek, melyek az ősi árterbe nem tartoznak; soha ármentesítési költséget nem fizettek, s mint fensikinek ismert területek, minőségükhöz képest jobbára mint első és másod osztályú földek kataszterizáltak: most az 1830-iki

évi vízszin alá vétessenek és 4-től egész 6 frtig viseljenek ármentesítési költséget.

Ilyen sérelem van Makótól kezdve Kunszentmártonig minden város, község és uradalom területén. — Itt, e ponton a haszon arány terheltesítés kérdését egy természetes egy jogos panasz veti fel, mely orvoslást követel és kapni fog elkerülhetetlenül; de az a körösi külön kirovási kulcs nem fér össze a közös teherviselés eszméjével, ha mindjárt felzúgnak is a szentesi elévedt emberek a polgármester tiltakozó szavazatával szemben.

Ugyan ilyen a védelmi tartaléktöke is. Haviár 150 frtot akart kilométerenként és Szent város polgármestere az ártéri közgyűlésen részt vett szentesi értelmiséggel 1000 frtra szavazott. — Talán a szentesiek zugása, melyet a fábiani, teési, mindszei és szegvári emberek is viszhangoztak, inkább ide szólt; mert a számkülbőség jobban demonstrál, mint a haszon arány kérdése alatt rejlő egységbontási törekvés. Minő pazarlás 224 ezer frtot szavazni meg védelmi tartalék tökéül, mikor Haviár véleménye szerint 33,600 frt is elég lenne!

Azt a kerek világon minden ember belátja, ki valaha nagy víz ellen védekezett, hogy bármilyen töltése legyen is a társulatnak, azt, ha egy az 1879. vagy 1881. s talán — mert eshetősége nincs kizárva — ezeknél is nagyobb vízráadás bekövetkezett, 33,600 frt. tartaléktökével megvédeni nem lehet. Lehet olyan idő, hogy ezen összeg, a mi összesen 32 mértföld hosszú vonalukon, egy napi védelemre sem nyújt fedezetet. Hát elhiszük mi azt, hogy még ily kilátással szemben is népszerűbb dolog lehet 33,600 frtot szavazni meg, mint 224 ezer frtot; de Szent város polgármestere egy ilyen olcsó s éppen azért következményeiben nagy veszélyt hordó népszerűségért nem szavazhat.

Mert hát nézzük, valjon hogy is áll a dolog?

A kormánybiztos azt mondja, hogy 224 ezer frt árvédelmi tartaléktökét létesíthet a társulat minden külön kirovást nélkül. (Lásd az ártéri közgyűlésről szóló referendánkat). Kirovást tehát nem kell tenni és lesz 224 ezer frt tartaléktökénk. Ezzel szemben Haviár azt mondja, hogy elég lesz 33600 frt tartaléktöke, — a fennmaradó összeg pedig fordítassék az ártéri kirovást enyhítésére. — Most már tegyük föl, hogy elfogadtatik Haviár indítványa, ez esetre keresztül lehet vinni, hogy egy évre a mainál felényibb kirovást lehet eszközölni; tovább tehát az enyhület egy évnél nem terjed és a 224 ezer frt. tartaléktöke helyett lesz csak 33600 frt. Mi következik az esetre be, ha egy nagy veszély jön? A tartaléktöke felemészetik egy napi vihar által, sőt annyi sem kell neki s azután futkároz a társulat a vihar és vész napjaiban kölcsönért s végre, mert nagy pénzülség állhat be, a társulat menthetetlenül az állam, illetve a kormány támogatására szorul s ezt a támogatást a vízvész elmultával nagyon, de nagyon drágán fizetheti meg. — De ezzel még nincs vége; mert a vízvész által okozott és fedezetlen kiadásokat fedezni kell s miután az átél veszély melege vagy hidege már ekkor egyértelműleg tiltakozni fog egy, ma még sokak hite szerint 33 ezer frtban is megfelelő tartalékalap ellen, s e helyett vissza kell térni a 224 ezer frt-hoz, tehát lesz ekkor egy újabb kölcsön felvétel és ennek törlesztésére egy újabb kirovást s e közben, ha a Körösön lesz a nagyobb veszély, akkor a tiszaiak, ha a Tiszán lesz a nagyobb veszély, akkor

a körösiek fogják megújítani a háborút az egyenlően közös teherviselés s a csakis ez által biztosított egységes védelem ellen.

Ez az előrelátható biztos következménye a csekély tartalékalapnak. — Egy évi fél teherkedvezményért kockázattva van a jövő. — Ez a mi szemünkben nem egyébb Ézsau lencséjénél. S ha megértjük is Szarvas város képviselőjének ez irányú küzdelmét, de nem értjük Hódmezővásárhelyét, mely akár a Körösön, akár a Tiszánál legyen szakadás, legjobban van fenyegetve a veszély által. S a mindszei és szegváriak is ellene szavaztak a tartalékalapnak. Igazán különös, hogy az emberek milyen hamar elfeledik azt az 1879. és 1881-iki árvizet, melyek még fokozott mértékben ismétlődhetnek. S minő különös, hogy azok az uradalmak, melyeknek óriási részők van egy nagyobb tartalékalapban, megszavazták a 224 ezer frtot, sőt csakis ezeknek a szavazatával lehetett létesíteni ezt a tartalékalapot, pedig biz Isten, ezeknek egy nagyobb veszély esetén nincs annyi veszíteni valójuk, mint azoknak a községeknek és városoknak, melyek ellene szavaztak; mert azok a gróf Károlyiak, ha megfutja a földjüket egy évi árvíz, elveszithetik ugyan egy évi termésüket, azért, hogy a következő évben annál gazdagabb termést takaríthassanak be s ha minden visszatérülés nélkül vesztenek is el egy évi termést, ők akkor is ép oly gazdag főurak maradnak, mint voltak, de azon város népe, melyet egyszer Szeged sorsa ér, még az unokája is nyögi és könyezve emlegeti meg a csapást.

Igy áll a dolog. — Az a megszavazott 224 ezer frt tartalékalap meg lesz anélkül, hogy kirovást kelljen érte eszközölni. — Ez vagyona lesz a társulatnak s kamata évenként a költségvetés javára fordítható és ezzel a kirovást enyhíthető lesz.

S ha vész jön, készen áll a társulat, nem szorul drága kölcsönre, drága állami támogatásra, nincs kitéve kalamitáknak. — S hogy erre a legnagyobb garantiát meg legyen, kiknek az érdeke ez inkább, mint a városok és községeknek, melyek egy katasztrófa esetén nem egy évi termést, hanem százados építkezések és alkotások megsemmisülését siratják.

Az a tábor tehát, mely Szentesről egyenesen azzal a szándékkal ment át a gyűlésre, hogy vakon szavazott minden javaslat ellen, ne zugjon, midőn Szent város polgármestere szavazatával azon eszméhez járul, melyben e nagy társulat egységi ereje leli legfőbb biztosítékát, hanem hallgasson el, mert az ellen-szavazatok a társulati egység és erő megbontásának magvát hordják magokban s ezt Szent nem akarhatja, sőt ezen törekvés ellen küzdeni fog örökké.

A Körös-Tisza-Marosi ármentesítő társulat választmányi ülése és közgyűléséből.

A békéscsapfalvi 600,000 hold árteret magába foglaló ármentesítő és belvízszabályozó társulat, mint azt lapunk közelebbi számaiban jeleztek, a miniszterium által jóváhagyott szabályrendelete alapján, f. hó 20-án tartá első választmányi ülést, 24. és 25-én pedig közgyűlést.

A választmányi ülésen a választmány tagjai, 2 tag kivételével, teljes számban jelenetek meg. Gróf Károlyi Tibor társulati elnök, ki, mint a társulatnak f. év ápril 17-én megválasztott elnöke, most mutatá be magát a választmányának, melog, rokonszives hangon üdvözölte a választmány tagjait s kijelenté, hogy bár nem ambicionálta az elnöki méltóságot, mindannak dacára teljes ismeretével bir azon nagy és fontos feladatnak, mely az ország ezen legnagyobb ármentesítő társulatának elnöki tisztéül jár, s erre azon reményben vállalkozott, mert hiszi, hogy

miután öt elnöki tisztének gyakorlásában mindég is mindenben a társulat közérdeke fogja vezérelni, annál fogva reméli, hogy a választmány tagjai őt a társulat közérdekei céljai iránt kifejtendő törekvése és küzdelmeiben támogatni fogják.

Ezen általános, élénk éljenzással fogadott elnöki megnyitó beszéd után elnököl gróf bejelenté, hogy a társulatnak f. év ápril 17-én tartott alakuló közgyűlésén megállapított alapszabályai a közm. és közl. miniszterium által némi csekély módosítással, jóváhagyattak.

A módosításnak csak egy nagyobb jelentőségű pontja van, mely szerint a miniszter a gátvédelmi tartalék tökét kilométerenként 1000 frtban állapítja meg. Amennyiben azonban ezen, a multban annyi veszélynek kitétt védvonal jövő biztos fenntartásának és megvédésének egyik legfőbb biztosítékát egy, a miniszterium által megállapított arány védelmi tartalék töke fogja képezni, annál fogva kéri a választmányt, hogy a miniszterium által tett módosításokat vegye tudomásul, s ezt elfogadásra ajánlja a közgyűlésnek.

Haviár Dániel szerint a módosítások nagyon is lényegesek s nagy érdekek bírnak a társulatra nézve; az alakuló közgyűlés által elfogadott alapszabályban ugyanis kimondatott, hogy a társulat költségei az 1871. XXXIX. t. c. értelmében haszonarány szerint lesz az árterbirtokosságra kirova. A miniszterium által jóváhagyott alapszabály azonban a haszon aránylagos terheltesítését nem erre, hanem az 1881. XIV-ik t. cikkre hivatkozik, pedig ezen törvény a haszon aránylagos terheltesítés elvét nem fejezi ki szavatosan, miért is ő kívánja, hogy az alapszabály ide vonatkozó §-ában az az 1881. XIV. hancem az 1871. XXXIX. t. cikkre törtéjenek a hivatkozás. Ami már most az alapszabályban a védelmi tartalék töke megállapítására vonatkozólag a miniszterium által beszótt azon részét illeti, hogy a tartalék töke kilométerenként 1000 frtban állapított meg, tekintettel azon körülményre, hogy a töltések most már nagy részben ki vannak építve s így nagyobb vízvész esetén sem lehet nagyobb veszélytől tartani, annál fogva, miután a töltésvonal 221 kilométer s így az alapszabály értelmében 224000 frt tartalék tökét kell letenni, ezt, tekintettel az érdekesség jelenlegi terheltesítésére, el nem fogadhatja, kéri egy csekélyebb tartalékalap megállapítását.

Horváth Gyula kormánybiztos Haviár Dánielnek a módosított alapszabály ellen a haszon aránylagos terheltesítésre vonatkozólag tett észrevételében semmi lényegest nem lát; mert az alapszabályban magában világosan ki van mondva, hogy a terheltesítés az élvezet haszon arányában törtéjen, e tekintetben tehát az alapszabály szövegezésével szemben semmi aggályra nincsen ok. Az alapszabály módosításában az egyedüli fontos kérdést a tartalékalapra vonatkozó rendelkezés képezi s hogy a tartalékalap kilométerenként 1000 frtban állapítottassék meg, ezt ő maga javasolta a kormányának, s ezen javaslat megadására két idők vezérelte; először is azon tapasztalat, hogy egy nagyobb árvíz esetén, mint amilyen volt 1879-ben és 1881-ben, ha azt akarjuk, hogy a társulat védekezés közben sem az államnak sokszor igen drága segítségére, sem egyes pénzintézetek drága kölcsönére ne szorídjon, egyáltalában hogy a társulat pénzügyileg nagyobb, esetleg a védelem sikerét veszélyeztető pénzügyi kalamitást elkerültesse, mulhatlanul szükséges van egy tekintélyes tartalék-tökére, s ha a multat tekintjük, habár a gátak ma kétségtelenül hatalmas méretekben vannak is kiépítve, arról még sem állhat jót senki, hogy egy nagyobb vízvész esetén kilométerenként 1000 frt védekezési költségre nem lesz szükség, mely összegnél a 1879. és 1881-iki vízvédelmek alkalmazásával majdnem 10-szer nagyobb összegre volt szükség. A döntő idoka azonban arra nézve, hogy a védelmi tartaléktöke kilométerenként 1000 frtban, vagyis hogy az egész vonalra 224000 frtban állapítottassék meg, az volt; mert az ő kormánybiztosága alatt a közm. és közl. miniszterium által az 1881. és 1885-iki árvédelem eshetőségeire való tekintetből megállapított költségvetés korlátai között 93000 frt megtakarítás történt, mely összeg azonnal a tartalékalap fedezetére bocsájtható, s amennyiben ehhez még az egész tartalékalap kiegészítésére céljából 131,000 frtba van szükség, miután ez az összeg az összes építkezések és árterfejlesztési munkálatok befejezése után még a tízmillió kölcsön maradványából ki fog kerülni, annál fogva a társulatnak egy krajeárt sem kell külön kirovni a kérdéses tartalékalap előteremtésére érdekében, miért is ajánlja a módosításban való megayugvást.

A központi választmány Horváth Gyula kormánybiztos által adott ezen felvilágosítás és meggyőző érvelés után egyhangúlag elfogadta a módosi-

lásokat s elhatározta, hogy elfogadás végett ajánlani fogja ezt a közgyűlésnek.

Ezután következett a költségvetés tárgyalása, melyvel kapcsolatban a tisztviselők fizetése is megállapított.

A jövőben részletesen ismertető költségvetésből ezúttal csak annyit említnék fel, hogy a költségvetési terv szerint a bevétel 178.000, a kiadás pedig 176.000 forintban irányoztatott elő. — A választmány által a költségvetés tételről-tételre tárgyalatván, az minden tételben elfogadtatott s ehhez képest a választmány a tisztviselők fizetéseket a következőképen állapította meg:

A központi vezérigazgató évi fizetését, lakbér illetményével együtt, 3400 forintban, ugyanennyiben a főmérnökét. A központi ügyész fizetését, összes illetményével együtt, 1650 forintban. A számvevőét 1600, a fogalmazóit 1400, egy írnökét, a ki az iktatói és kiadói teendőket is végzi, 700, egy második írnökét 600, egy iroda szolgálat 300 forintban.

A központi tisztviselők létszáma megemlíti, hogy az alapszabály szerint egy központi főpénztárnoki állás rendszeresítése is kimondtatott, azonban a választmány ezzel szemben elhatározta, hogy amennyiben a központi szakaszigazgatóság is lesz, hol szintén van egy pénztárnoki állás szervezve, mely hivatal eggyütt a központi pénztár kezelésére is képes lesz, ekkor a főpénztárnoki állás nem fog betölteni, hanem a főpénztár kezelésével, 200 forint évi tisztelődij mellett, a szakaszpénztárnok lesz megbízva.

A főmérnök mellé egy műszaki segéd alkalmazására 1200 forint szavaztatott meg.

A szakaszigazgatók fizetése a központi választmány által, lakbér és uti átalánnyal együtt, 2700 forintban, a szakasz mérnöké, összes illetményekkel együtt 2200 forintban, a főpénztárnoké a központi szakaszon, tekintettel a főpénztár kezelésére, 1400 forintban, a másik két szakaszon 1200 forintban, szakaszonként 2-2 vonalfelügyelő fizetése, lakbér és uti átalánya 1100 forintban, egy-egy szakasz-írnök fizetése 600 forintban, a szolgálók 360 forintban, az ökök 240 forintban állapított meg.

A központi választmányi ülésen, Hmvsárhely város polgármesterét kivéve, ki a főigazgató fizetését 2600 forintban, lakbérét 400 forintban, tehát 3000 forintban véleményezte megállapítani, egyetlen tisztviselő állásnál sem tételt észrevétel a proponált fizetések ellen, miért is gróf Károlyi Tibor társ. elnök, midőn a választmányi ülés befejeztetett, azon óhajának adott kifejezést, hogy amennyiben a választmány csak úgy képes tekintélyét és befolyását fenntartani, ha a választmányban hozott határozatok a közgyűlésen a választmányi tagok részéről egyértelmű támogatásban fognak részesülni, annál fogva a választmányi tagok a szolidaritás elvével fogva a hozott határozatokat és megállapodásokat igyekezzenek a közgyűlésben érvényre juttatni. Ezen elnöki kijelentéssel szemben a jelen volt választmányi tagok részéről semmi ellenszerevétel nem tétetvén, kétségtelennek látszott, hogy ugy az alapszabály módosítása, mint a költségvetés, minden nagyobb vita nélkül fog a közgyűlésen keresztül vitetni.

A választmányi ülésen tárgyalás alá vétetett még Hmvsárhely város törvényhatóságának azon panasza, hogy Hmvsárhely város határában az azelőtt ártérbe nem tartozott s így ármentesítési költség nem terhelt, de az 1881-ben keresztül vitt ideiglenes árterfejlés alapján a 30-iki árvíz-szín alatt bevont fensiki területek, majdnem kivétel nélkül az első és 2-ik kataszteri osztályba vannak sorozva, s így, miután az ármentesítési költség a kataszteri tiszta jövedelem alapján van kiróva, ekkor ezen területek sokkal jobban tud vannak terhelve ármentesítési költséggel, mint az ősi árterbe tartozó s már ezen minőségűn fogva is ala-

ceonyabban osztályozott árterí földek. Miért is, tekintettel arra, hogy semmi körülmények között nem lehet igazságos, hogy az eddig fensikának ismert területek nagyobb, vagy csak olyan terhet is viseljenek, mint azon ősi árterek, melyek mentesítése érdekében eredetileg célba lett véve a tiszaszabályozás, ekkor kért Hódmezővásárhely város törvényhatósága, hogy az ármentesítési költségek kiróvásánál egy újabb, a haszonarány elvének inkább megfelelő kiróvási kulcs állapítsák meg, s amennyiben ennek keresztül vitele az árterfejléssel áll szoros kapcsolatban, sürgetessék az árterfejlés befejezését.

Hódmezővásárhely városának ezen kérelmét Kristó Lajos plunr., Kovács Ferenc és Garzó Imre választmányi tagok, szóval is támogatták.

Horváth Gyula kormánybiztos ezen panaszos kérelemmel szemben mindenekelőtt azt jegyzi meg, hogy az általa is ismert sérelem oka nem annyira az árterí kiróvási kulcsban, mint inkább abban lél indokát, hogy Hódmezővásárhely város törvényhatósága és lakossága a kataszteri munkálatok keresztvitelénél nem volt kellő gondnal az egyesek érdekében megvédésére; miért is nem tartja méltányosnak, hogy a kataszteri munkálatok keresztvitelénél elkövetett mulasztásokért az ármentesítő társulat tételek felelőssé. A helyzet javítására első feltétellül tekinti a nagy mértékben sérelmes kataszteri munkálatoknak kijavítását, ő eziránt a pénzügyminiszteriumnál már megette a lépéseket, melyek következtében a sérelmek megvizsgálására a miniszter ki is küldött egy hivatalnokot. Be kell tehát várni, míg a pénzügyminiszteriummal ez a dolog jobbra, vagy balra elintéztetik. An az árterfejlést illeti, erre nézve azon felvilágosítást adja, hogy az árterfejlés külső munkálatok már be vannak fejezve, s valószínű, hogy a belső munkálatok is végre fognak a jövő évben hajtani. — Kijelenti végül, hogy addig is azonban, míg a Hódmezővásárhelyi panasza az árterfejléssel kapcsolatban orvosolható lesz, mindent el fog saját hatáskörében követni, hogy a létező bajok enyhíthessenek.

A választmány ezen kormánybiztos nyilatkozat után határozatilag kimondá, hogy a Hódmezővásárhelyi kérvényt azon javaslattal terjeszti elő a közgyűlésnek, hogy ez pártolólág tétessék át Horváth Gyula kormánybiztoshoz.

A választmányi tárgysorozat utolsó pontját az országos tisztavölgyi társulat megkeresése képezte, hogy a f. év dec. 13-án tartandó közgyűlésre a társulat küldje ki megbízottjait. A választmány javaslá a közgyűlésnek, hogy ezen közgyűlésre, érdekeik képviselésére: Kristó Lajos, Kovács Ferenc, Balogh János, Sarkadi N. Mihály, Haviár Dániel, Debrecenyi Lajos, Lázár György és Bánfi Gyula választmányi tagokat küldje ki.

Kiküldetett egyszersmind a tisztviselői ügyrend elkészítése végett Dani József, Balogh János és Haviár Dániel.

Ezzel f. hó 20-án a d. e. 10 órától délután 2 óráig, d. u. 4 órától este 8 óráig kimerítő tanácskozás mellett folyt választmányi ülés véget ért.

II. A közgyűlés.

Dacára a rossz ut és kellemetlen időnek, a f. hó 24. és 25-én tartott társulati közgyűlésre Szentés, Szegvár, Mindszent, Ócsúd, Szent-András, Szarvas, Gyoma, Endrőd, Körös-Tarcsa, Mezöberény, Békés, Makó, Földéak, Szeged és az uradalmak a legnagyobb részben képviselve voltak a közgyűlésen. — Kunszentmárton városa és Csongrád egyáltalán nem volt képviselve.

Amely higgadtan folyt le a választmányi ülés, épen oly vitás és éles volt a két egész napig tartó közgyűlés.

Az alapszabály értelmében a közgyűlés tárgyi a választmányi javaslatai kíséretében terjesztettek a közgyűlés elé s így mindenek előtt az alapszabály módosítására vonatkozó választmányi javaslat tárgyalatott.

Haviár Dániel szólalt fel először a választmányi ülésen az alapszabály módosítására vonatkozólag már kifejtett nézetei értelmében.

A haszon aránylagos terheltségre nézve kifejezett azon óhaját, hogy az alapszabályban ne az 1884. XIV., hanem az 1871. XXXIX. t. cikkre történjék hivatkozás, a közgyűlés által egyhangulag elejtett azért, mert ezen utóbbi törvényt az új vizsgói törvény 1886. január 1-től kezdve teljesen hatályon kívül helyezte.

Sokkal nagyobb s általánosabb vitára nyujtott azonban alkalmat Haviár Dánielnek azon indítványa, hogy a tartalékoké kilométerenként ne ezer, hanem csak 150 forintban állapítsák meg.

Horváth Gyula emelt szót első sorban is ezen indítvány ellen. Gyorsírói jegyzetek hiányában, pusztán az emlékezetre utalva, meg sem kísérik Horváth Gyulának általános hatást keltett hatalmas beszédét visszaadni. Beszédjében ismételte azt, mit a választmányi ülésen már e pontra nézve elmondott s kiemelte különösen azt, hogy ha az érdekeltség a most megnyert autonómiát megakarja tartani, annak egyik feltétele egy olyan tartalék, melyre az érdekeltség nagyobb veszély esetén is rátámaszkodhat; mert oly társulatra, mely ha veszély van, nem rendelkezik kellő erővel, a kormány az első veszkialtásra kormánybiztosot küld. Nagy hibának, sőt bűnnek tartaná az érdekeltség érdekeivel szemben, ha, mikor semmi kiróvára nincs szükség, a létező vagyonból a társulat egy akkora tartalékot nem igyekszik létesíteni, mely a jövő fennállhatóság egyik legfőbb biztosítékát képezi.

Ily értelemben beszélt gróf Károlyi Sándor, Balogh János, Kristó N. István, Novák József, Mezei Lajos, ellene beszélt Draskóci Lajos, Udvardi Sándor, Bánfi Gyula.

A választmány javaslatát ajánlta elfogadásra gróf Károlyi Tibor elnök is. — Ezután a szavazás elrendeltetvén: 903-an szavaztak igennel, 902-en nemmel. S miután a szavazatok összeírásánál azon hiba történt, hogy nem jegyeztetett fel, hogy ki szavazott „igen”-nel, ki „nem”-mel; az elnök, tekintettel a választmányi javaslata mellett szóló egyetlen szavazattöbbségre, új szavazást rendelt el, amikor Haviár indítványa 87 szavazat többséggel vettettet el, s így a tartalék 224 ezer forintban állapított meg.

Ezután a tisztviselői megállapítása került szavazás alá. Érdekes volt, hogy a szentesiek barcoltak a legelcsredettebben a főigazgató tisztességes fizetése ellen s a rakoncátlankodás Udvardi Sándor részéről annyira ment, hogy az elnök rendre utasította s kijelentette, hogy ha tisztességesen nem viseli magát, a szót megvonja tőle.

Kristó Nagy István indítványozta, hogy a főigazgató fizetése 2400 forintban állapítsák meg. — Ez az indítvány Makó, Hódmezővásárhely és a környéki támogatásával keresztül is ment jelentéktelen szótöbbséggel.

A szentesi polgármesternek Kristó Nagy István indítványa elleni szavazata is zugást idézett elő a szentesieknél, de hogy milyen korai volt ez a zugás, mutatja az, hogy másnap reggel már azt mondták a lelkesülten opponáló szentesiek, hogy *boldogot esináltunk mi a főigazgatói fizetés leszavazásával.* — Ők magok mondták, hogy mit csináltak, s mi azt hisszük, hogy nagyon is igazuk van.

A többi tisztviselői fizetések mind úgy fogadtattak el, a mint azt a választmányi javaslatoknál kinttettük.

Másnap a szakasz tisztviselői fizetések megállapítására került a sor. A vita itt még élesebb volt, mint a főigazgatói fizetési javaslattal szemben.

Mindenekelőtt gr. Károlyi Tibor elnök ajánlotta a választmány javaslatainak elfogadását.

Mezey Lajos az összes ellátmányal együtt 2000 forintban javasolja az igazgató fizetésének megállapítását. — Draskóci Lajos és Pohl Dániel hasonló értelemben szólalt. Kovács József lakbér nem adna az igazgatóknak, mert hiszen reméli, hogy olyan emberek választatnak meg igazgatóknak, a kiknek házuk is van.

S a r k a d i polgármester a választmány javaslatát fogadja el. Emlékezteti a közgyűlést azon, nézete szerint absurd eljárásra, hogy a központi tisztviselők fizetésénél eggyütt a főigazgató, — tehát a társulat legelső tisztviselőjének fizetésénél történt nagy és indokolatlan törlés. Minden téren az első tisztviselőt illeti a legnagyobb fizetés, s most a központnál a helyzet az, hogy a főigazgatónak 1000 forinttal lesz kevesebb fizetése, mint a főmérnöknek. Nem keresi indokát ezen eljárásnak, melynek helytelenségéről már eddig is sokan meg vannak győződve; nem szeretné azonban, hogy ez a hiba a szakaszoknál ismételtetné. A szakaszokon az igazgató a társulat első tisztviselője s szóló úgy látja, hogy legelőbb itt is csak az igazgató fizetéséből kívánnak törülni, miből ismétellen azon absurdum következik, hogy a szakasz első tisztviselőjének kevesebb fizetése lesz, mint a mérnöknek. Ajánlja a központi választmány javaslatainak elfogadását.

Hasonló értelemben szólott Horváth Gyula. Kristó N. István 1600 forint fizetést adna az igazgatóknak s 600 forint tartást, tehát 2200 forintban javasolja a fizetés megállapítását. Draskóci Lajos elvárja azoktól, kik társulati tisztviselőkként megválasztatnak, hogy ha csekélyebb fizetést lesz is, hűséggel fogják szolgálni a társulat érdekeit. Balogh János meg van róla győződve, hogy a társulat, bármily fizetés is állapítatik meg, minden esetre oly tisztviselőket igyekszik és fog választani, kiknek hit és odaadó szolgálata iránt kétség nem lehet, azonban, ha a társulat elvárja a maga tisztviselőjétől a hűséget és odaadást, akkor azt hiszi, hogy a tisztviselőjével szemben magának a társulatnak kell első sorban is bizonyítani odaadását. Ő fel is le egyaránt független tisztviselőt óhajt s ennek legnagyobb biztosítékát a tisztességes fizetésben látja, miért is a választmány javaslatának elfogadását ajánlja.

Szedes János szintén a választmányi javaslatát ajánlja elfogadásra, s azon véleményben van, hogy egy jó tisztviselő semmiféle állásban nem tehet több hasznot, mint egy visszabélyezősi igazgató, ki a védelemnél célszertü intézkedésekkel ezeket menthet meg a társulattól. Nagy hibának tartja a főigazgatói fizetésnek leszavazását. Azokkal szemben, kik a tisztviselői fizetések megrövidítését azaz indokolják, hogy a társulat terhei már ma is elviselhetetlenek, s e miatt már sokan kénytelenek lesznek földjüktől elmenekülni, kijelenti, hogy ő hajlandó mindazoknak a földjét elfogadni összes terheikkel együtt, kik az öröklő hangoztatott terhek miatt földjeiktől való szökéssel fenyegetik az embereket. Szólv véleménye szerint a létező terheken úgy sem lehet a tisztviselőktől elvonni egy pár ezer forint megtakarítással könnyíteni, mert ebből egytizedrészt kr. sem esik egy árterbírtokosra. Ajánlja a választmányi javaslatának elfogadását.

Szamec és Czuczai nem szavazzák meg a választmány javaslatát.

A vita már befejeződött volt s az elnök már a szavazást akarta elrendelni, midőn Stammer Sándor, ki eddig egy szót sem szólt, felállt és hivatkozott arra, hogy itt a közgyűlésen mindenért a régi bökény-mindszenti társulatot teszük felelőssé, ezt a társulatot rugdalják meg, mely bármily rongáltak vol-

TÁRCSA.
AZ ÖRÖKÖS.
BESZÉLY
SIMA FERENCZTÖL.

(Folytatás.) (3)

Nagytisztelű Balogh Péter esperes ur éppen nem volt az ember, hogy szükségtelenül a nép orrára kötött volna minden titkot, sőt nem is tartotta rendén való dolognak, hogy mindenki tudja azt, amit ő tud, és éppen azért hiába volt minden ostrom, meg Fekete Sámuel főgondnok ur részéről is, nem mondott el semmit azokból a dolgokból, melyek Vas Pálnak — önvallomása szerint — élete titkát képezték, s így a sátorvásáriknak nem maradt más egyéb hátra, mint saját fantaziazújkra bizoni a rejtélyes ember élettörténetét. S e téren a nagytisztelű ur teljesen szabad folyást engedett a titkok leleplezésével járó szabad egész seregének.

Bármily erős volt is azonban Balogh Péter ur, még az egyház főkurátorának kíváncsiságával szemben is, feleségének meg sem birt ellenállni s azon nap este, hogy a titokzatos embert eltemették, a nagytisztelű asszonynak elbeszélte mindazt, a mit életéről Dicsőségmentárton Vas Pál elmondott.

A nagytisztelű ur elbeszélését azon helyzet és pillanattal kezdte, amint Vas Pál urat találta, midőn őt magához hivatta.

Vas Pál 64 éves volt még csak; de annyira összetört és megrokkadt, hogy 80 on fölül nézett ki. Egy karosszékekben ült, inasa pedig lábai előtt térdelve, a bibliából olvasott fel.

A lelkész, ki az egész város népével úgy tudta, hogy Vas Pál ur és ennek felesége egy szót

sem tudnak magyarul, rendkívül meglepte, midőn a szobába lépve hallotta, hogy az inas tiszta magyarsággal olvas fel a szent könyvből.

A beteg ember feje oldalt dőlve a szék karján feküdt. — Erdőtlenül emelte föl, midőn a lelkész a szobába lépett s révedező szemekkel nézett a lelkészre.

A szolga felállt, becsukta a szent könyvet és urára nézett.

— Hagyj magunkra János szolt szakgatott hangon az inasoz, ki meghajtá magát a lelkész előtt és távozott.

— Negysegöd kívánta, hogy megáldogassam. A beteg bágyadtan intett igent és helyet mutatott a lelkésznek.

— Érzem, kezdő, hogy halálom órája közeleg, s talán itt is van már, Ismerősöm senki sincs, kire végső dolgaim rendezését bízhatnám; az éjjel azt álmodtam, hogy önben nem fogok csalatkozni.

A lelkész némán hajtá meg fejét a beteg előtt, kin most gyenge köhögés vett erőt; de ez őt annyira kimeríté, hogy sápadt arca, mely a köhögéssel járó erőlködés következtében pillanattal előbb halvány piros lett, most egyszerre — halott halványná vált, s a beesett szemek teljesen elvesztették színüket, úgy, hogy a lelkész azt hitte, hogy a beteg lelke elszállóban van: miért is fölugrott helyéből s közelebb lépett hozzá és megfogta a beteg tetőtlenül hátrahanyaltott fejét.

— Már jobban vagyok, sosogá a beteg s némán mutatott egy az asztalon levő üvegeset, melyet a lelkész oda tartott a beteg ajkához, ki abból pár cseppet bevett, melyből erejét látott visszanyerni.

Pár percig néma csend állott be, mely alatt a végperceit élő beteg pihent, s azután folytatta beszédét:

— Esküdjék meg, mondá a lelkészhez fordulva,

hogy végső óhajtamon teljesítése érdekében meg tesz mindent.

— Megteszek, felelt ünnepélyesen a lelkész.

— Esküdjék meg az élő istenne, ismétlé bizalmatlanul a beteg.

— Esküszöm!

A beteg most azon óhaját fejezte ki, hogy a lelkész hívja be inasát.

Az inas pár perc múlva ott állt a haldokló előtt.

— Add elő, susogá, azt a szekrényt, melyben irománymim tartom és a pénzes láda kulcsát.

Az inas a szoba sarkában álló almáriomból egy másfél láb hosszú és egy láb széles és magas szekrényt vett elő és az asztalra helyezte.

— Ebben van, ugymond, minden irat és a pénzes láda kulcsa.

— Ezt a szekrényt, — mondá a beteg távozást intve az inasnak — vegye lelki atyám magához. — Ebben végrendeletemen kívül van egy napló, mely élettörténetemet foglalja magában.

A lelkész némán halgatott.

— Naplóból látni fogja egész életemet, mely nem annyira bűn, mint tévedések láncolatát képezi. A beteg szava e pillanatban elállt, arcizmai görcsös rángásba estek és ujjai összehuzódtak.

— Ez a végső perc, susogá.

A lelkész ijedten kapta föl az előbbi üvegcsét és a beteg ajkához nyomta. — Még ne, kiáltá, még nem szabad meghalni!

— Meg, meg, szólt Vas Pál elhaló hangon. Pár pillanat múlva azonban, a haldokló kezdte visszanyerni erejét; de percek multak el, még ismét szólni birt.

— Egy leányom van Törökországban, vagy Szerbiában, vagy Erdélyben, vagy Magyarországon, őt, bárhol legyen is, fel kell keresnie. — Esküdjék meg, hogy mindent megtesz feltalálására.

— Esküszöm!

— A naplóból meg fogja tudni, hogy hol vesztettem el, milyen körülmények között, s merre kell keresnie. — Istennem, susogá a rejtélyes ember, ha ő megkérülne, talán a túlvilágon nyugalmat lenék.

A naplóban oly dolgok vannak, melyeket leányomnak, ha feltalálja, soha sem szabad megtudnia. — Ne tudjon ő semmit, csak vegye át vagyonomat. — Ezt óhajtom.

A beteg szava ismét elállt a lélekzete oly csendes volt, hogy már az életnek alig látszott rajta legkisebb jele.

A lelkész újból ajkához nyomta az üvegcsét, a lecsukott szemek kinyitlakt, s a beteg tekintete a lelkész szelid arcára esett.

— Én pogány hitre tértem, mohamedán vagyok, de protestáns voltam, susogá a haldokló, eltemethet engem, lelki atyám?

A lelkész megilletődve, szeméibe könnyekkel, hajtá ignre fejét.

— Esküdjék meg, esküdjék meg, szólt, vagy inkább lehelte a haldoklót.

A lelkész elérté a végpillanatait élő ember óhaját és mellére nyomott kézzel, fennhangon mondá, hogy „esküszöm az élő istenne, hogy leányát felkeresem, ha él és feltalálható.”

— A naplóban minden meg van, susogá a haldokló és lehunyta szeméit. Pár pillanat múlva azonban felnyitá és mervezen nézett a lelkészre.

A lelkész azt hitte, hogy most száll el a beteg lelke, de ez most erős hangon mondá: „akarom, hogy szolgáljam ebben a hársban halljanak meg.” Ezzel leszártak a szemek örökre.

(Folyt. köv.)

A vén kuruc. A Szegedi Naplóban olvassuk a következőket: „Ki ne ismerné az alföldön az öreg Kérdő Márton Hódmezővásárhelyről? Ezt a csökönyv vén kurucot, a ki ép oly híres furcsaságairól, mint nemes, önzetlen karakteréről és lángoló hazafiságáról. Tudva van az öregről, hogy 1849. óta osztrák bankót kezébe sohasem vett s hogy ő azt az egész időt, a mi a szabadságharc és napjaink közé esik, egyszerűen semmire tekinti s ennél fogva a Bach-korszak és a közösi intézményei reá nézve nem léteznek. Töle foroghat a világ, a hogy akar, ő áll rendületlenül a 48—49-iki alapon. A függetlenségi párt tántoríthatatlan híve s egy ízben megidőzött Kossuthos Baracconban. Altalánosan tudja van róla, hogy mikor a szabadságharc után osztrák fogságba jutott, majdnem éhen halt, mert nem akarta megenni a német főztjét. Legutóbb az egész hazai sajtó bejárta egy hazafias tettének híre. Vásárhely város egyik tavaszi közgyűlésén az öreg Kérdő Márton az elnök asztal elé járult s a polgármester kezébe leszámozt 500 frtot aranyban az erdélyi kulturegylet számára. Kérdő Márton uram most azért jelent meg a szegedi törvényszék előtt, mert ő is károsult fél a Csarmafélé ügyben, melyben a végtárgyalás ma tartott meg. Kérdőtől fegyveres tolvajok négy sertést loptak el, kiásva a háza falát. Az öreg magas, termetes, szép ósz alak, fehér nagy szakállal, ponyókára vetett mentével, sarkantyus csizmában. Komoly méltósággal járult az elnök elé kihallgatásakor s az egész tárgyalás alatt hasonló magatartást tanusított.

Kihallgatása igen érdekes volt, de még több eredetiséggel szolgált a vizsgálat alatt, midőn megjelent Gosztonyi vásárhelyi vizsgálóbíró előtt.

— Hány éves? kérdé tőle a vizsgálóbíró.
— Harminckilenc, felelt az öreg.
— Ejnye, öregebb kend bátyám.
— Az mindegy uram, én csak 1849-ig számítom az éveimet.

Ezzel azután be kelle érnie a vizsgálóbíróknak.

— Mi volt az előléte?
— Negyvennyolcban nemzetőr voltam.
— De azután?
— Csak az számít. A mi utána volt, az nem.

Mikor a kihallgatásnak vége volt, megkérdé tőle a vizsgálóbíró: van-e még valami megjegyezni valója?

— Hogyne volna! szólt az öreg.
— Halljuk hát.
— Az a megjegyezni valóm, hogy: éljen Kossuth Lajos!

A végtárgyaláson dr. Rósa Kálmán hallgatta ki az öreget, mint a törvényszék elnöke. A kihallgatás következőképp folyt le:

Kérdő Márton: Négy sertést loptak el tőlem karácsonykor.

Az elnök: Mi volt az értékük?

Kérdő Márton: Hetven—nyolcvan arany forint.

Az elnök: Osztrák forintban mennyi?

Kérdő Márton: Azt én nem ismerem. Majd egyet rántott az öreg a mentéjén s így szólt:

— Hát hiszen, tekintetes törvényszék, nem is azt a pár rossz sertést sajnálom én, nem ez bánt, hanem hogy a házam kiadták, hogy úgy megcsufoltak; nincsen annyi rongyos osztrák bangó a világban, a mivel azt helyre lehetne ütni! Nem ezek a szegény nyomorult emberek (ezzel a vádlottakra mutatott), nem ezek a bünösök.

Az elnök: Hát kicsodák?

Kérdő: Ki akarnak engem üldözni Vásárhely városából, meg a házamból. Ezért ásták ki a házam oldalát.

Az elnök: Dehogy ezért, dehogy. Azért ásták ki, hogy a sertéseket kivihessék rajta.

Kérdő: Tudom én azt, uram. Messzebb nyulnak ennek a szála.

Többet már nem mert az elnök a vén kuructól kérdezni, mert nem lehetett tudni, mi sül ki a „messzire nyuló szájakról.”

Irodalom.

Nilszon Kristjánának, a svéd családgyűny, kitűnően író folyó 24 kötetű hátrahagyott műveinek az utolsó kötetét hozza az „Ország Világ” legújabb, november 21-iki száma, a lap élén. A lap minden egyes köztelvénye nemcsak irodalmi színvonalon áll, de látvány, hogy a szerkesztőség nagy súlyt fektet az aktuális dolgokra. „Köleten” címmel igen érdekes közlemény olvasható Solder Hugó tollából, ki hosszabb ideig utazott a Balkán-félszigeten; ezzel kapcsolatosan a Balkán államok térképét adja a lap és több esetben képet Konstantinápolyból, a konferencia alkalmából, Nagyerdőnél ezik a Radó Antalé is a Zrinjás modernizálásáról, be is mutatva egy részletet e híres épület modern alakban. A lap többi közleményei között: „A hős káplár”, rajza a régi huszárságból Borostyáni Nándortól; „Oh költészet”, költemény Pécs Lajostól; „A görög krámia” (hat képpel), Farkashegyi Fischer Jenőtől; „Előjöv mélyen”, beszély Szépfaludi Ö Ferenctől; Hoffmann Pál — 25 éves tanári jubileuma alkalmából, arcképpel — — — től; „Köd” költemény Palágyi Lajostól; „A kollektor” Regény a székes népeletről, Emedek Elekétől; „A kétről” Hevesi Józseftől A képek közt megemlíti még a kiállítás berekesztéséről készített képeket is az „Első” című A változatos rovatok között: Tudomány és Irodalom, színház és művészet, újságok, könyvtár, nők világa, vidéki élet, sport, hymen, gyászrovat, innen-onnan, rejtélyek. Az „Ország Világ” előfizetési ára: Jan.—decemberre 10 ft, január—júniusra 5 ft, július—augusztusra 2 ft 50 kr, szeptember—decemberre 5 ft. Az „Együttérzés”-al együtt: egész évre 28 ft, fél évre 14 ft, negyedévre 7 ft, egy hónapra 2 forint.

50 kr. Az előfizetési pénzek a Pallás Irodalmi és Nyomdai részvénykasszághoz küldendők, kezeskénti utca 6-ik szám.

A Magyar Házilasszony című háztartási, gazdasági és szociológiai hetilap minden egyes száma újabb és újabb híreket közöl az életről, a háztartásról és a gazdasági élet minden részéről. A Magyar Házilasszony valójában egy gazdasági és háztartási lap, melynek célja a háztartás gazdasági és erkölcsi felvilágosítása, a női életet a háztartás körében, melyek mindannyian igazolják azt a jó hitet, melyet e kedvelt lap 4 évi fennlése óta szerzett magának. A gyakorlati érdeklődőknek minden számjelmű, szellemes tárcák, beszélyek, rajzokkal és humorosképekkel, egy-egy hosszabb érdekes regényvel s ügyes talányokkal szórakoztatja az olvasót. A Magyar Házilasszony előfizetési ára egész évre 6 ft, fél évre 3 ft, negyed évre 1 ft 50 kr. s a kiadó hivatal (Budapest nagy korona-utca 19. sz.) melyhez az előfizetők legelőször is póttartalványok intézendők, kivánataik kártyák igény és béménteve szolgál mutatóvány számokkal.

A Köpes Családi Lapok 9. számának tartalma: A banda gyereke (Előszó, versek), Tóth József. — Fényben, árnyban, (Költemény, Divóki Gyulától). — A búcsú tölz beregő, (Hogy írta Carmen Sylva meséit?) Veress Endrőtől. — A szív nemesege, (Német elbeszélés, Fordította Tomkow Ilona Mária — Háromszor menyasszony (Elbeszélés, folytatás). — Mészáros Istvánról. — A boszorkány, (Thouriet André regénye, folytatás). — Mikor együtt járunk, (Költemény, Szarvas Mariskától). — Egy óra a fotográfusnál, Váradi Antaltól. — Képmagyarázat. — Mindenféle.

Képek: Turizmus a székely vidéken — Bolgár parasztság — Hordozható vasút Kelet-Indiában.

Melléklet: A székely népdalok. — Tábortűz. — A székely népdalok. — Vas Gorb-n műveire szóló előfizetési felhívás. — A „Nővilág” november havi száma, a következő tartalommal: Az a szerelm! Hegedűs Imrőtől. — A csavart táplálás. V. E. től. — Két divatos mérge. — A leves és a hús. — A tél előtt (Párisi líra). — stb.

Borítékon: Heti napiár. — Székelynépdalok. — Megjelenés névora. — Jutalmak. — Hymen. — Gyászrovat. — Apróságok. — A szerkesztő tiszteje. — Orvosi posta. — Hirdetések.

Előfizetheti: Málnay Vilmosnál, Budapest IV. ker. papnövevény utca 8. sz. Egész évre 6 ft, fél évre 3 ft, negyed évre 1 ft 50 kr.

Apróságok.

A.: Hogy vagy?
B.: Rosszul, az emlékező tehetőségem napszóra gyengült; nem tudok valami orvosságot ellene?
A.: Oh igen, sádj kölcsön 100 frtot — a hitelező emlékező tehetése nagyon kitűnő.

Pompás lakodalmom; az új pár éppen elmenőben van, midőn egy ur poharát emelve fel kel és így szól:
„Uram, miután az új pár elmenni készült, ráviden szóva kérem önöket, ragadják meg poharukat, emelkedjenek fel — — — (egy kis pauza) hogy megnézhessem, ki ül az én új — cilindere men!”

Atya: „Ön leányom kezét kéri? szép! De van e állás, hogy gyermekem jövőjét biztosítsa?”
Kérdő: „Állásom ugyan nincs még, de nagy szerű kiltásaim vannak!”
Atya: „Ez esetben önnek inkább van szükség egy létesítőre — mint nőre! Aki szolgálja!”

Feleség: Édes férjem, mond csak, mit jelent az újajában, hogy „az amerikaiaknál a család létszáma 5,2”? — Magyarán meg, kérlek a mi családunkról.

Férj: Nagyon egyszerű: Az ötös te vagy, a négyes gyermekeink számát mutatja.
Feleség: És te?
Férj: Én a nulla vagyok.

Magda szabaleányának nem volt erős oldala a munká.

A pászoraszony e miatt egy nap ráhámad:
— Hallelu, Magda, én azt a port a butorokon tovább nem néhitem...
— Könnyű azon segíteni — vég körbe a rest család — becsukom az ablaktáblákat és nem fogja látni a negyvenes asszony.

Egy diákok éjféli után tér haza. Az utcán két gyanús külsejű egyén állta utját; de minden legkisebb féltelém nélkül így szólítja meg őket:
Uram, nem volnának olyan szivecskék nekem öt forintot kölcsönözni?
A két esirkefegő nyomban kerekelt oldott.

Rossz ízet után (a főnök dühöngő szeszal lép az ültethez: akényvelő szeszaláról ül és irónt tart a fogai közt.)
Főnök: Hányszor mondtam önnek, hogy irodámban nem szabad dohányozni?
Könyvelő: De kérem főnök ur, hiszen csak az iron van a számban!
Főnök: Nekem az mindegy, akár szivar, akár iron, mert itt egyáltalában nem tűrnő a dohányzást.

Nő: Szereti ön uram a gyermekeket?
Ur: Oh igen, különösen ha sírnak, ordítanak.
Nő: Hogyan? Mikor sírnak?
Ur: Igen asszonyom, mert akkor kivisszik őket a szobából.

Ur: Borzasztó hőség! Eredj Jancsi a sörcsar nokba s adass magadnak egy pohár sört.
(János elmegy s úgy félóra múlva kerül vissza — sör nélkül.)
Ur: Hát te gazember, hol jártál olyan sokáig? Mért nem hoztál sört?
Jancsi: Hát a tekintetes ur is iszik egy pohár sört?

Egy asszony rovarított port vett a házalótól 50 kért. A vétel után kérdi a vevő, hogy mint kell használni a port, mire a házaló így felel: „The-cik thunni, megthe-cik thegni a cabut ferget és a szájába cabupentti!”

„De hiszen akkor nem kell a por, hiszen akkor már össze is roppantathom?” mondja az asszony.

„És khérem, az még jobb is!” felelt a házaló, de sietett magát ajánlani.

Egy new yorki „firma” detüre borura hirdeti, mely 50 kr. bektőlde mellett módot kínál, melylyel a káromkodásról le lehet szokni. A 50 krot naponként jönnek s a „firma” a megkeresők nek béméntenetlen levélben válaszol, mely válasz a következő:
„Fogd be a szádat!”

Budapesti piaci árak.

Budapest, nov. 25.

Buza tiszavidéki	7 ft. 65 kr.	8 ft 15 kr.
pestvidéki	7 . 55 .	8 . 05 .
Rozs	6 . 35 .	6 . 55 .
Arpa	5 . 40 .	5 . 85 .
Zab	6 . 40 .	6 . 70 .
Kukorica	5 . 75 .	5 . 80 .
Köles	5 . — .	5 . 25 .
Disznózsír	54 . — .	55 . — .
Szalonna	45 . — .	45 . 50 .

Az árak 100 kilogrammonként értendők.

Kőbányai sertésvásár.
KŐBÁNYA, 1885. november 25.
Az üzlet csendes. Magyar urasági öreg, nehéz 47—48 frt, fiatal nehéz 47½—48 forint, fiatal, közép 47—48 forint, könnyű 47—48 forint. — Szedett nehéz — forint, közép 43—45 forint, könnyű 44—45 forint. Szerbiai nehéz 44—45 forint, közép 43—44 forint, könnyű 44—45 forint. — Hizó 1 éves élőszuliban 30—32 forint, — hizó két éves élőszuliban 4% 30.32 Az árak bizalt sertésként páronként 45 kilós és 4% levonással kilogrammonként értendők. Makkos sertés, élőszuliban 4%-os levonással. — frt.

Gőzhajózás a Tiszán.
Szentesről Szolokra: vasárnap és szerdán dél 10 órakor.
Szolokról Szentesre: hétfőn és szombaton reggeli 5 órakor.
Szentesről Szegedre: hétfőn és szombaton délelőtt 10 órakor.
Szegedről Szentesre: szerdán és vasárnap regge 5 órakor.

Vasuti menetrendek.
Szegedről Budapestre.
Személyvonatok: 2 óra 45 perc délután, 2 óra 44 perc éjjel.
Gyorsvonat: 2 óra 39 perc éjjel.
Omnibusz vonat: 5 óra 39 perc reggel.
Félegyházáról Budapestre.
Gyorsvonat: 3 óra 48 perc reggel.
Személyvonat: 4 óra 28 perc reggel.
Omnibuszvonat: 10 óra 37 perc reggel.
Személyvonat: 4 óra 28 perc délután.
Kunszentmárton—Szolnok.
Omnibuszvonat: 12 óra 46 perc délután.
Szolnok—Kunszentmárton.
Omnibuszvonat: 12 óra 22 percek délután.

Nyiltér.
ROSNER NETTI
Szentes,
BERGERSOMA
Felső-Nána,
JEGYESEK.

2508 au. 885.
Hirdetmény.
Tudomására hozatik az adózó közönségnek, miszerint a folyó évi adóelőírás befejezése lévén, mindazok, kiknek még adó tartozásuk adókönyvecskéjükbe bejegyezve nincsen, f. évi november hó 29-től december 6-ig adókönyvecskéjük kiigazítása végett a számtisztí hivatalban jelentkezzenek, mivel ellenesetben 1—5 frtig fognak bírságot tartni.
Szentesen 1885. november 25.
Városi adóhivatal.

TÖRÖK IMRE
IV. t. 121. sz. háza eladó, vagy hasznobérbe kiadó.
Értekezhetni a tulajdonossal ugyanott vagy e lapok kiadóhivatalában.

Gilcze József
I. t. 24. számú háza eladó. Ugyanott egy szoba és fél konyha is van kiadó., értekezni lehet a tulajdonossal.

A LEGJOBB
CIGARETTA-PAPÍR
a valódi
LE HOUBLON
5-36 francs a gyártmány.
Cawley és Henry től Párisban.
Utazásokról mindenki óvatlik!
Ezen papír dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig dr. E. Lippmann becal egyetemi vegytan tanárul által ajánlatik és pedig hitizé 36 tulajdonsága és tisztasága miatt, mert az nem tartalmaz az egész segre névve s nem tartalmaz anyagot.

Csak 50 kr. aranyból, ezüstből 30 kr.
a legnagyobb javítás, bármilyen törött legyen is!
SCHVARCZ JAKAB ARANY ÉS EZÜSTMŰVESNÉL,
ki egyszersmind tudatja, hogy lakását a nagykávás utcába, a Balogh vattas-féle háza tette át, hol a legesebb új munkát saját kezűleg, továbbá véreseket u. m. nevet, betűt, monogrammot karikagyűrűk vagy más arany és ezüstműbe szépen és olcsón készít. — Az irántam tanusított bizalmat megköszönve s azt továbbra is kérve, vagyok tisztelttel **Schvarcz Jakab**.

2674—1885.
Árverési hirdetmény.
Kunszentmárton város tulajdonát képező körösi hidon gyakorlandó vámszedés-jog 1886-ik évi január hó 1-50 napjától 1888. évi december hó 31-ik napjáig tartó három egymásutáni évrre, Kunszentmárton város közháza nagytérében 1885-ik évi december hó 6-ik napján délelőtt 9 órakor tartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek hasznobérbe fog adati.
Mire az árverezni kívánók meghivatnak s értesítetnek, hogy az árverési feltételeket a hivatalos órák alatt a városi főjegyzőnél megtekinthetik.
Kunszentmárton, 1885. november 13-án.
Tóth Endre,
polgármester.

Néhai Kalpagos Szabó Ferencz
belső ecseri 25 hold földje örök áron eladó, vagy hasznobérbe kiadó, ugyanannak nagyhegyi szőlője, több rendbeli gazdasági eszközök és tűzifája van eladó; értekezni lehet Szőke Istvánnal III. t. 380. sz. a.

Pataky Tamásnak
a derekegykazi oldalon 27 hold földje — tanyaépülettel együtt — kedvező föltételek mellett eladó.
3755.—sz. tk. 1885.

Árverési hirdetmény.
Korbuly Béla és neje végrehajthatóknak, Kovács Ferencné Elekes Erzsébet végrehajthatást szenvedő elleni 141 frt tőke követelés és járuléki iránti végrehajtási ügyében.
1. Az 1885. évi december hó 28. napján délelőtt 9 órakor a szentesi kir. járásbírósi hivatalos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen árverés alá bocsáttatnak a szentesi kir. járásbírósi területén lévő s szentes város határában fekvő, Kovács Ferencné Elekes Erzsébet tulajdonát képező és a szentesi 9615 és 6096 sz. tjkönyvben 6405 és 6406 rsz. alatt bejegyzett 11900,000 hold és 240 nsz. öl területű be-rekható szántóföldekre 252 frban ezennel megállapított kiállási árban.
2. Ezen árverésen a fent körülírt ingatlanok a kikialltási áron alul is eladhatni fognak.
3. Árverezni szándékozók tartoznak az az ingatlan becsárának 10‰-át, vagyis 15 ft 20 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügy miniseri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bírósiágnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerényt átszolgáltatni.
4. Vevő köteles a vételár három egyenlő részletben és pedig: az első az árverés napjától számítandó 30 nap alatt, a másodikat ugyanazon naptól számítandó 60 nap alatt, az utolsó egyharmad részét pedig ugyanazon naptól számítandó 90 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6‰-os kamatokkal együtt, az 1881. évi december 6-án 39425. I. M. sz. a. kelt rendeletben előírt módon a szentesi kir. adóhivatal, mint bírói letéti pénztárnál befizetni. A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.
5. Vevő köteles az ingatlanokat terhelő és az árverés napját követelőleg esedékes adókat és átruházási illetéket viselni.
6. Vevő a megvett ingatlanok birtokába azonnal lép és annak haszna az árverés jogerőre emelkedésétől öt illeti, ugyan öt viseli az árveréssel felmerült összes költségeket.
7. A vevőnek a vételi bizonyítvány az 1881. LX. t. c. intézkedései értelmében csak az esetben fog kiadatni, ha az árverés napjától számított 15 nap alatt az idézett törvénycikk 187. §-a intézkedésének megfelelő utóajánlat nem tétetik.
8. A tulajdonjognak vevő javára bekebelezése csak a vételár és kamatainak lefizetése után fog hivatalból elrendeltetni.
9. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének a kitűzött időben eleget nem tenne, az általa megvett ingatlanokra az érdekelt felek bármelyikének kérelme következtében az 1881. LX. t. c. 185. §-a értelmében vevő veszélyére és költségére, bánatpénzének elvesztése mellett, újabb árverés fog elrendeltetni.
Kelt Szentesen, 1885. évi október 24. A szentesi kir. járásbírósi, mint telekkönyvi hatóság. FARKAS GEDEON,
kir. járásbíró